

Дин ва ақл

19:11 / 28.04.2017 5820

ميجرللا نحرللا هللا م سب

Аллоҳ субҳанаҳу ва таоло бутун коинотни, ундаги бор мавжудоту махлуқотларни бир яратишда «Бўл!» деган амри ила яратди. Тоғу тошларни – жамодот оламини, дов-дарахтлар, ўт-гиёҳларни – наботот оламини яратди, қолган барча мавжудоту махлуқотларни – ҳайвонот оламини яратди. Ушбу ҳайвонот оламининг яратилиши бир хил бўлди, яъни ҳар бир жонзот ейди, ичади ва ухлайди, ҳаёти бардавом бўлиши учун жисмоний эҳтиёжларини қондириш билан кун кечиради. Бу каби эҳтиёжлар шаръий истилоҳда «шаҳват» дейилади. Демак, ҳайвонот олами фақат шаҳватини қондириш тақозосига кўра яралган. Шунинг учун, инсондан фарқли равишда, уларнинг ақли, онги бўлмагани боис, уларда қилган ишлари учун жавобгарлик йўқ. Шунга биноан, қиёмат куни ҳайвонлар яхши иш қилгани учун жаннатга, ёки ёмон иш қилгани учун дўзахга киритилмайди.

Бунга қуйидаги оятларни далил ўлароқ мисол қилса бўлади:

Маълум муддат ўтгач, Аллоҳ субҳанаҳу ва таоло Ўзи яратган мавжудоту махлуқотларнинг гултожиси бўлмиш инсонни лойдан Ўз Қўли билан яратди.

مَوْقِلِ تَايَّالَ لَكَ ذِي فِئْتَانِمْ أَعْيَمَجْ ضَرَّالْا فِئْتَانِمْ وَأَمَّسَلْا فِئْتَانِمْ مُكَلَّ رَحَّسَو
نُورَكَفَتِي

«Ва сизга осмонлардаги нарсаларни ва ердаги нарсаларни – ҳаммасини Ўз томонидан беминнат хизматкор қилиб қўйди. Албатта, ана шунда тафаккур қиладиган қавмлар учун оят(белги)лар бордир».

(Жосия сураси, 13-оят).

لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ رَزَقَنَا وَإِنَّا بِلِقَائِهِ كَانُوا هَامِلِينَ
نُؤْتِيهِمْ مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ قَبْلَ هَذَا وَلَهُمْ فِي ذَلِكَ لَعْنَةٌ أَلِيمَةٌ

«У Зот сизга кечанию кундузни, қуёшнию ойни беминнат хизматкор қилиб қўйди. Юлдузлар Унинг амри ила беминнат хизматкордир. Албатта, бунда ақл юритувчи қавмлар учун оят(белги)лар бор».

(Наҳл сураси, 12-оят).

عَبَسَ نُورًا وَسَفَاءً لِمَ أَهْمَكَ مَا لَمْ يُغْنِ عَنْكَ مِنَ الْوَعْدِ وَأَنْتَ أَعْيُنُهُمْ الْغَابِرُونَ
مُؤْتَاهُمْ فِيهِ لَعْنَةٌ وَأَعْيُنُهُمْ الْغَابِرُونَ

«У ер юзидаги барча нарсани сизлар учун яратган, сўнгра осмонга юзланиб, уларни етти осмон қилиб тўғрилаган Зотдир. Ва У ҳар бир нарсани ўта билувчидир».

(Бақара сураси, 29-оят).

Қуръони Каримда бу каби юзлаб оятларни кўриш мумкин. Уларнинг барчасида борлиқдаги барча нарса инсон учун яратилгани ва унга буйсундириб қўйилгани очиқ баён этилади.

Нима учун инсон жамики махлуқотнинг гултожи бўлди?

Бу ўринда икки муҳим нарсага эътибор қаратишимиз лозим. Аввало, улар қай усулда ва нима мақсадда яратилди? Юқорида айтиб ўтганимиздек, борлиқдаги инсондан бошқа барча нарса Аллоҳ субҳанаҳу ва таолонинг биргина «Бўл!» деган амри ила яралди. Қуръони каримнинг таъбирига кўра, бунга олти кун вақт кетди. Юқоридаги оятларга биноан эса, буларнинг барчаси фақатгина инсон учун яратилди.

Энди инсоннинг яратилишини мулоҳаза қилсак, Аллоҳ субҳанаҳу ва таоло уни бошқа махлуқотлардан фарқли равишда, алоҳида яратди. Уни барча махлуқотлар ичида бирданига яратишга қодир бўла туриб, бундай қилмади, балки уни Ўз қўли ила яратди. Аллоҳ таоло буни аввалроқ фаришталарига эълон қилиб. унга Ўз руҳидан жон пуфлашини ва фаришталар унга сажда қилишлари лозимлигини айтди.

Бу ҳақда Қуръонда бундай дейилади:

هَيِّفْ تُخَفَّ وَوَهُتِيَّ وَسِ اِنِّا فِ (71) نِي طُوْ نِم اَرَشَبُّ قُلْ اَخِي نِي اِنِّا كَلِّ اَلْمَلِكُ لَبَّرَ لَاقِ اِقْ ذِ
سِي لَبِّ اِلِّ (73) نُوْعَمُ حَمُّهُ لُكُّ كَلِّ اَلْمَلِكُ دَجَسَفِ (72) نِي دَجَّ اَسُّ هَلِ اُوْعَقَفِ يَحُوْرُ نِم
تُقَلِّخِ اَمَلْ دُجَسَتِ نَأْ كَعَنْ مِ اَمُّ سِي لَبِّ اِي لَاقِ (74) نِي رِفْ اَلْاَلِ نِم اَنَّا وَرَبِّ كَتَسِ ا
(75) نِي لَ اَلْاَلِ نِم تَنْ كَمُّ اَتَّرَبِّ كَتَسِ اِي دِي ب

«Эсла, Роббинг фаришталарга деди: «Албатта, Мен лойдан башаряратувчидирман. Бас, уни ростлаб, ичига руҳимдан пуфлаганимда, унга сажда қилиб, йиқилинглар!». Бас, фаришталар барчалари бараварига сажда қилдилар. Фақат иблисгина мутакаббирлик қилди ва кофирлардан бўлди. У Зот: «Эй иблис, Ўз қўлим билан яратган нарсага сажда қилишингдан сени нима ман қилди?! Мутакаббирлик қилдингми?! Ёки олий даражалилардан бўлдингми?!» – деди».

(Сод сураси, 71-75-оятлар).

Демак, инсон бир неча жиҳатлари ила борлиқдаги бошқа мавжудотлардан фарқ қилади:

1. Инсон борлиқдаги яралган барча мавжудотлардан ўзгача равишда Аллоҳ субҳанаҳу ва таолонинг Ўз инояти ила, алоҳида яратилган.
2. Аллоҳ субҳанаҳу ва таоло уни яратишда Ўз руҳидан унга жон пуфлаган.
3. Шундан сўнг барча фаришталарни инсонга таъзим ва тақрим саждасини қилишга амр қилган.
4. Барча мавжудотлар инсон учун яратилиб, унга хизмат қилиш учун бўйсундириб қўйилган.
5. Энг муҳими, Аллоҳ субҳанаҳу ва таоло инсонни Ўзи учун, фақат Унинг Ўзигагина ибодат қилиш учун яратган.

Бу ҳақиқат Зориёт сурасининг 56-оятда баён қилинган:

نَوُذُبْ عَيْلِ اَلْ اِسْنِ اَوَّ نَجْلُ اُتَقَلَّخْ اَمَو

«Жин ва инсни фақатгина Менга ибодат қилишлари учун яратдим».

Шундай қилиб, ер юзида яна бир олам – иноният олами пайдо бўлди. Инсонга ҳам, худди ҳайвонлардаги каби, жисмоний эҳтиёжларни қондириш хусусияти, яъни шаҳватни берилди, бироқ, улардан фарқли ўлароқ, инсонга ақл ато этилди. Инсон руҳоний ҳолатга муҳтож қилиб яратилди.

Бошқача қилиб айтганда, жамодот олами биринчи босқич бўлиб, наботот олами ундан ўсиб-униш хусусияти билан ажралиб туради. Ҳайвонот олами эса, бунга қўшимча тарзда бу икки оламдан шаҳвати ила фарқ қилади. Аммо инсоният олами буларга қўшимча тарзда ақли ва руҳий ҳолатининг хусусияти билан фарқ қилади. Шунинг учун ҳам ҳайвонларда қилинган иш учун жавобгарлик йўқ. Бу борадаги барча масъулият инсоният оламига мансубдир.

Аллоҳ субҳанаҳу ва таоло инсонни яратганида уни икки турдаги ҳиссиёт ила яратган. Биринчи тури моддий ҳис-туйғулар бўлса, иккинчиси маънавий ҳис-туйғулардир. Ана шу ҳис-туйғулар ёрдамида инсон ўз ҳаётида дуч келган нарсаларига баҳо беради, интилади, курашади, курсанд ёки хафа бўлади ва ҳоказо.

Моддий ҳис-туйғулар – бу кўз, қулоқ, бурун, оғиз, қўл, оёқ ва жамики аъзои бадан бўлиб, уларнинг вазифаси инсоннинг теварак-атрофида рўй бераётган воқеа-ҳодислар, жараёнларга гувоҳ бўлиб, уларни таҳлил қилиш учун мияга жўнатишдир. Мисол учун, қуёш, ой, юлдуз ёки бошқа катта жисмлар узоқдан қаралганда инсонга худди қўлда тутиб турса ҳам бўладигандек кичик кўринади. Аммо ақл бу ҳолатни тўғрилаб, ўша предметлар узоқда жойлашгани учунгина кўзга мана шундек кичик кўринаётгани, аслида эса бу жисмлар мисли кўрилмаган тарзда баҳайбат ва улканлигини билдиради. Худди шунингдек, бирон жисм шаффоф идишдаги сувга солинса, синиқ кўринади. Бунда ҳам ақл кўзнинг хатосини тўғрилаб қўяди. Қолган аъзоларнинг ҳам иши шундай.

Демак, ақлнинг вазифаси моддий ҳиссиёт аъзолари унга узатаётган маълумотларни синчковлик билан ўрганиб, уни таҳлил қилиш ҳамда шу

ақлнинг эгасини тўғри йўлга йўллаш экан. Аммо моддий ҳис-туйғу аъзолари узата олмайдиган маълумотларга келсак, бу борада ақл ожиздир. Хўш, моддий ҳис билиш аъзолари узата олмайдиган маълумотлар қандай маълумотлар? Нима деб ўйлайсиз?

Бу – динимизнинг аҳкомларидир! Ҳа, бу диндир. Диннинг ҳар бир ҳолати инсон ақлидан ташқарида бўлиб, бу борада инсон фақат ва фақат бунга иймон келтириши – ишониши, бўйсунуши ва унга таслим бўлиши зарурдир. Зотан, Ислоннинг маъноси таслим бўлиш демакдир.

Инсоннинг маънавий ҳис-туйғулари ҳам шулар жумласидандир. Бошқача қилиб айтганда, бу инсоннинг руҳий ҳолатидир. Чунки руҳ Аллоҳга тегишли бўлиб, бу ҳақда инсоннинг ақли етадиган даражада маълумоти йўқдир. Айти пайтда, бу борада инсон ўзи мустақил равишда маълумот топишининг ҳам имкони йўқ.

Инсон руҳий ҳолатида ҳам нималаргадир эҳтиёж сезади. Аммо, динсиз турли бидъат-хурофотларга қоришиб кетади ёки ундан бутунлай юз ўгириб, маънавий ахлоқсизлик жарига қулайди. Бугунги кунда бу сўзларимизга мисоллар келтириш ҳам ортиқчадир.

Юқоридаги сўзимизнинг тасдиғи учун энг оддий мисолларни келтириш кифоя.

Маълумки, дин беш устунга қурилган: иймон, намоз, закот, рўза ва ҳаж.

Иймон масаласини олсак, унда ҳам энг оддий нарсани мисол қилайлик. Роббимиз Аллоҳ субҳанаҳу ва таолонинг исми зоти бўлмиш лафзи жалола –«Аллоҳ» исмидир.

Агар Аллоҳ субҳанаҳу ва таоло инсониятнинг ҳидояти учун набийлар ва расулларни юбориб турмаганида, уларга дин ҳақида маълумотлар бермаганида, инсон ушбу энг оддий нарсани – ўзини яратган Роббининг исми нима эканини қаердан билар эди? Иймоннинг қолган масалалари ҳақида тўхтаб турамыз. Ер юзидаги барча донишмандаларни бир жойга тўплаб, уларга минг йил, миллион йил имконият берилса ҳам, Роббининг исми «Аллоҳ» эканини топа олмайдилар. Шунинг учун ҳам ер юзида бугунгача қанча сохта ақийдалар, бидъат-хурофотлар, бут-санамлар ўйлаб топилган бўлмасин, уларнинг биронтасида бу дунёни яратган Парвардигорнинг исми Аллоҳ эканини топмайсиз. Бу ҳақда Аллоҳ субҳанаҳу ва таоло Ўз каломи шарифида шундай марҳамат қилади:

شَرَعَلَايَلَعَيَوْتَسَاْمُتْمَايَاْءَسِيْفَضْرَالَاوَتَاوَامَّسَلَاَقَلَخِيْدَلَالْمُكَّبَرَّانِ
الْهَرْمَابِتَارْحَسُمَمُوْجْنَلَاوَرَمَقَوْلَاوَسَمَّشَلَاوَاَثِيْثَحُّهَبُلَطِيْرَاهَنْلَلِيْلَلَايَشْغِي
نِيْمَلْعَالْبَرْهَلَلَاكْرَابَتْرُمَالَاوُقُلْحَلَالَه

«Албатта, Роббингиз осмонлару ерни олти кунда яратган, сўнгра Аршга истиво қилган, кечани кундузга қоплаб, – у уни шошилиб қувлайди – қуёш, ой ва юлдузларни Ўз амри ила бўйсундирилган қилиб (яратган) Аллоҳдир. Огоҳ бўлинг, яратиш ва амру тадбир Унинг Ўзига хосдир. Оламларнинг Робби – Аллоҳ баракотли, улуғдир».

(Аъроф сураси, 54-оят).

شَرَعَلَايَلَعَيَوْتَسَاْمُتْمَايَاْءَسِيْفَضْرَالَاوَتَاوَامَّسَلَاَقَلَخِيْدَلَالْمُكَّبَرَّانِ
نُوْرَكَدَاتَالْفَاْهُوْدُبْعَاْفُْمُكَّبَرُّهَلَلَالْمُكَلِدْهَنْذِلْدَغَبْنَمَالْعِيْفَشْنَمَامْرَمَالرَّبْدِي

«Албатта, Роббингиз осмонлару ерни олти кунда яратган, сўнг Аршга истиво қилган Аллоҳдир. У ишнинг тадбирини қиладир. Ҳеч бир шафоатчи бўлмас, магар Унинг изнидан сўнг бўлур. Ана ўша Аллоҳ Роббингиздир. Бас, Унга ибодат қилинглар. Ўйлаб кўрмайсизларми?!»

(Юнус сураси, 3-оят).

لِيْكَوْءِيْشَلْكَيَلَعَوَّوْهُوْدُبْعَاْفِيْشَلْكَقَلَاخَوُّهَالْهَلَالْمُكَّبَرُّهَلَلَالْمُكَلِدْ

«Ана ўша Аллоҳ сизнинг Роббингиздир. Ундан ўзга илоҳ йўқ. У ҳар бир нарсанинг Яратувчисидир. Бас, Унга ибодат қилинг. У ҳар бир нарса узра вакилдир!»

(Анъом сураси, 102-оят).

نِيْلْوَالْمُكَلْءَابَّرَوْمُكَّبَرُّهَلَل

«Ўз Роббингизни ва аввалги ота-боболарингизнинг Робби – Аллоҳни-я?!»

(Соффот сураси, 126-оят).

مُكْرَرُونَ مَكْرُوسٍ نَسْحَافٌ مُكْرَرُونَ وَأَنْبَاءُ الْمَسْلُومِينَ أَرْزُقْ ضُرَّالْمُكَلَّلِ لَعَجَّ يَدُّالْجَلَلِ
نِيْمَ الْعَالِ الْبُرَّةِ الْجَلَلِ الْكَرْبَابِ تَفْ مُمْكِبْرُهُ الْجَلَلِ الْمُكَلَّلِ ذَاتِ الْبِيَّطَلِ م

«Аллоҳ сизга ерни қароргоҳ, осмонни том қилган ва сизларнинг суратларингизни гўзал суратда қилган, сизларга пок нарсалардан ризқ берган Зотдир. Ана ўша Аллоҳ Роббингиздир. Бас, оламларнинг Робби – Аллоҳ баракотли бўлди».

(Ғофир сураси, 64-оят).

Бу каби маънодаги оятларни Қуръони каримда жуда кўплаб учратиш мумкин. Унинг барчаси бир маънони ифода этади. У ҳам бўлса, бу борлиқнинг яратувчиси, ишларини тадбир қилувчиси борлиги ва барча махлуқотлар У Зотга муҳтожлигини, У Зотнинг Ўзиганина талпиниши, паноҳига қочиши лозимлигини билдиради.

Намозни ҳам мисол қилсак, биргина бомдод намозининг вақти, рақъатларининг адади, кўриниши ҳамда ундаги қироатлару дуоларнинг ўзини олсак, қай бир ақлли киши буни ўйлаб топиши мумкин? Закот ҳам худди шундай. Нима учун нисоб айнан 85 грамм тиллага тенг деб белгиланган? Нима учун мол-мулкнинг айнан қирқдан бир улуши закот қилиб берилади? Нега бундан кам ёки кўп эмас. Рўза ҳам шундай. Нима учун айнан Рамазонда, айнан шу кўринишда рўза тутилади? Нега Рамазондан бошқа ойларда ва бошқача кўринишда бўлса, рўза ҳисобга ўтмайди. Ҳаж ҳам шундай. Нега айнан Маккага бориш керак ва ҳоказо.

Шунинг учун ҳам ақийда уламолари дин етиб бормаган кишилар борасида ҳам шу маъноларни эътиборга олган ҳолда фатволар беришган. Бу фатволарга кўра, дин етиб бормаган жойлардаги одамлар бу борлиқнинг Яратувчиси бор эканини, Унинг бир Зот эканини ҳамда коинотнинг барча ишларини У Зот бошқариб туришини билса, шунинг ўзи кифоядир. Бунда улар Парвардигорини «У Зот» дейдими, «Олий Куч» дейдими ёки «Буюк Онг» дейдими ёхуд бошқача айтадими, фарқи йўқ. Ўзининг тушунчасида шу маънони ифода қиладиган сўз бўлса бўлди. Бундай кишилар аҳли фитрат дейилади. Қиёмат куни улардан иймон, намоз, закот, рўза, ҳаж, савоб-гуноҳ, ҳалол-ҳаром каби инсон ўз ақли билан топа олмайдиган масалалар ҳақида сўралмайди.

Демак, шу фатводан маълум бўладики, инсониятга Аллоҳ субҳанаҳу ва таоло томонидан дин-диёнат ҳақида ҳеч нарса келмаган бўлганида ҳам, инсон ўзини яратган Роббнинг бор ва бир эканини, барча ишларнинг тадбирини У Зот бошқаришини билиши лозимлиги ҳақида масъул экан.

Бу ва шу каби бошқа мисолларни келтиришдан мақсад диннинг инсон ақлидан ташқари нарса эканини тушунтиришдир. Инсон Аллоҳнинг ёрдамисиз, ўз ақли билан диний масалаларнинг энг оддий ҳолатларига ҳам жавоб топа олмаслигини англатишдир. Инсон динга ўз ақлий қарашларини аралаштирадиган бўлса, уни бузиб қўяди, холос.

Барча ишларини, хусусан диний ҳолатларни ҳам ақл тарозусига қўйиб ўлчайдиган ва шунга кўра хулоса қиладиган ғарбликлар ва уларга тобеъ бўлганларнинг биз мусулмонларни тушунмаслигига сабаб шудир.

Улар дин ишларига ақлни аралаштириш мумкин эмаслигини билишмайди, буни тушунишмайди ва тушунишни ишташмайди. Бугунги кунда ҳал қилиниши лозим бўлган энг оғир, хатарли муаммоларидан бири шудир. Минг афсуслар бўлсинки, бу каби хатарли муаммолар ғарбликларни четлаб ўтмаганидек, биз мусулмонларга ҳам таҳдид солмоқда. Бугунги кунда диний салоҳияти бўлмай туриб, дин ишларига аралашаётган кимсалар жамиятнинг қайси табақасига мансуб бўлишидан қатъи назар, хоҳ сиёсатчи бўлсин, хоҳ тижоратчи бўлсин, хоҳ табиб, хоҳ муҳандис, ҳарбий ёки оддий ишчи бўлсин – ана шулар жумласидандир. Хусусан, ижтимоий тармоқларда ўз дунёқарашларидан келиб чиқиб, ўзининг шахсий фикрлари билан диний масалаларда сўз юритаётган, диний ҳолатларга баҳо берадиганлар (булар асосан илмда мустаҳкам бўлмаган ёшлардир) биров ўзларини тийиб олсалар, ўзлари учун ҳам, қолган мусулмонлар учун ҳам айна муддао бўлар эди. Ҳали сиёсат соҳасида, ҳали тижорат, ҳали оила масалаларида бўлсин, билиб-билмай ўзларича фатволар бериш, шахсий фикрларини баён этиш ҳолатлари кўп учраяпти. Айниқса, «Менимча, мана бундай бўлгани яхшироқ эди» қабалидаги «менимча»лардан сақланиш лозимдир.

Ким бўлишидан қатъи назар, инсон учун дин ишлари даҳлсиз эканини тушуниш лозим. Дин ишларига ақлнинг даҳли йўқлигини, бунга фақат иймон келтириш, бўйсунуш ва таслим бўлиш лозим ва лобуд эканини англаш керак. Айна шу ҳақда ҳазрати Али розияллоҳу анҳудан келган ривоятни имом Абу Довуд раҳматуллоҳи алайҳ ўз «Сунан»ида келтирган:

قَاحِ سِإِى بَأْ نَعِ شَمَّعَ أَلِإِ نَعِ - ثَايَغَ نَبَا يَنْعِي - صَفَحَ أَنْ تَدَحَّ عَالِإِ لَأُ نَبُ دَمَّحُمَ أَنْ تَدَحَّ
لَفَسَأَ أَنْ كَلَّئِ أَرَلِإِ نَبُ دَلِإِ نَأَكْ وَ لَأَقِ - هَعِ هَلِإِ يَضُرُ - يَلِإِ نَعِ رِزِي خُ دَبَّ عَنَ عِ
مَلِسُو هِي لَعِ هَلِإِ يَلِصَ - هَلِإِ لَأُ سَرُّ تِي أَرُ دَقَوْ هَالِإِ نَمَّحِ سَمَّ لِبَابِ يَلِوَأُ فُخُ لَأِ
هِي فُخُ رَهَاطِ يَلِإِ عِ حَسَمِي

Алий розияллоҳу анҳу айтади:

«Агар дин ақл билан бўлганида, маҳсининг устидан кўра остига масҳ тортиш тўғрироқ бўлар эди. Ваҳоланки, мен Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламнинг маҳсилари устига масҳ қилаётганларини кўрдим».

Чаҳорёрлардан бири ўрни келганида динни ақл тарозусига солиб иш тутишдан қайтаряптилар. Буни яна ҳам қувватлаш учун яна Аллоҳ субҳанаҳу ва таолонинг Китобига мурожаат қиламиз ва қуйидаги ояти-карималарни топамиз:

أَنْعَمَ سِ أُولُؤُقَيِّ نَأْ مُهَنِّي بَمُ كَحَيِّ لِهَلِؤُسَرَوِ هَلِإِ يَلِإِ أُوغُدِ إِذِإِ نِي نَمُؤُمُ لَأِ لَوَقَ نَأَكْ أَمَّإِ
هَقَّتَيِّ وَ هَلِإِ شَحَيِّ وَ هَلِؤُسَرَوِ هَلِإِ عَطِي نَمَوِ (51) نَوُحِ لَفُؤُمُ أُمُ كَلَّئِ لَوَأُ أَنْعَطَأُ
(52) نَوُؤِئِ أَلِإِ أُمُ كَلَّئِ لَوَأُ

«Албатта, мўминларнинг Аллоҳга ва Унинг Расулига ораларида (У Зот) ҳукм чиқариши учун чорланганларидаги гаплари «Эшитдик ва итоат қилдик», дейишлари бўлди, холос. Ана ўшалар – ўзлари зафар топувчилардир. Ким Аллоҳга ва Унинг Расулига итоат этса ҳамда Аллоҳдан қўрқиб, Унга тақво қилса, бас, ана ўшалар – ўзлари ютуққа эришувчилардир».

(Нур сураси, 51-52-оят).

أَمُّؤُؤُسَرَوِ هَلِإِ قَدَصَوُؤُ هَلِإِ أَلِإِ أَنْ دَعَوُ أَمَّ أَدَهْ أُولِأَقِ بَأَحِ أَلِإِ نُونُؤُمُ لَأِ يَأْرُ أَمَّ لَوِ
أَمِّي لَسَتَوَ أَنْ أَمِّي أَلِإِ مُهَدَاز

«Мўминлар аҳзобларни кўрганларида: «Бу бизга Аллоҳ ва Унинг Расули ваъда қилган нарсадир. Аллоҳ ва Унинг Расули рост сўзларлар», – дедилар. Бу уларга иймон ва таслимдан бошқа нарсани зиёда этмади».

(Аҳзоб сураси, 22-оят).

نَعْمُ كُذِّبَ قُرْفَتَ لَبُّسِ لَ اُوُعِبَّتَ اَلْوُ هُوُعِبَّتَ اَفْ اَمِ يَ قَتَسُمُ يَطَارِصَ اَدَهٗ نَاوُ
نَوُقَّتَتَ مُكَلَّلَعَلَّ هَبْ مُكَاَصَوُ مُكَلَّلَزَهَلِ يَبَسَ

«Албатта, бу Менинг тўғри йўлимдир. Бас, унга эргашинг. Ва бошқа йўлларга эргашмангки, сизни Унинг йўлидан ажратурлар. Ушбуларни сизга тавсия қилдикки, шояд, тақво қилсангиз».

(Анъом сураси, 153-оят).

Аллоҳ субҳанаҳу ва таоло бу йўлга эргашмаган қавмларнинг нотўғри йўлда эканини таъкидлаб, яна бир қанча ояти-карималарда шундай дейди:

وَلَوْ اَنَّ اَبَّ اَهْلَيْ لَع اَنِي فَلَ اَمُّ عُبَّتَن لَب اُولَاقُ هَل لَل لَزْنَ اَم اُوُعِبَّت اُمُهَل لِي ق اِذِ اُو
نُودَتَّ هَي اَلْو اَيَّ شَن وُلُقِّي عَي اَل مُهُؤَابَّ اَن اَك

«Қачон уларга: «Аллоҳ нозил қилган нарсага эргашинглар», – дейилса, «Йўқ! Балки биз ота-боболаримизни нимада топган бўлсак, ўшанга эргашамиз», – дерлар. Ота-боболари ҳеч нарсага ақли етмаган ва ҳидоятга юрмаган бўлсалар ҳам-а?!»

(Бақара сураси, 170-оят).

اَن اَك وَاَنَّ اَبَّ اَهْلَيْ لَع اَن دَجَّ وَاَمُّ عُبَّتَن لَب اُولَاقُ هَل لَل لَزْنَ اَم اُوُعِبَّت اُمُهَل لِي ق اِذِ اُو
رِي عَسَل اَب اَدَع لِي اُمُهَوُعْدِي نَا طِي شَل ا

«Қачон уларга: «Аллоҳ нозил қилган нарсага эргашинглар», – дейилса, «Йўқ! Оталаримизни ниманинг устида топсак, ўшанга эргашурмиз», – дерлар. Агар шайтон уларни ловуллаган олов азобига чақираётган бўлса ҳам-а?!»

(Луқмон сураси, 21-оят).

Шу ўринда бир нуқтага ойдинлик киритиш лозим. Бу – дин ишлари бўйича гапиришга кимлар ҳақлилиги, бу борада кимларга эргашиш лозимлигидир.

Имом Муслим раҳматуллоҳи алайҳнинг салафларимиздан бўлган Муҳаммад ибн Сийриндан қилган ривояти бунга далил бўлади:

أَنَّ تَدَّحَ وَدَّمَ حُمْمَ نَعْمَ أَشْهَ وَبِوَيْ أَيْ نَعْدِ زُرْ نَبْ دَامَحَ أَنْ تَدَّحَ عِي بَرَّلْ أُنْبُ نَسَحَ أَنْ تَدَّحَ
لِاقَ نَيْرِي سِرْ نَبْ دَّمَ حُمْمَ نَعْمَ أَشْهَ نَعْدِ نَيْرِي سِحْ نَبْ دَلَّحَ مَ أَنْ تَدَّحَ وَ لَاقَ مَ أَشْهَ نَعْدِ لَيْرِي ضُفْ
مُكَ نَيْرِي دَ وَ دُحْ أَتَ نَمَّ عَ أُرْ طَ نَ أ فُ نَيْرِي دَ مَ لَ غَ لَ آدَهَ نَ إِ

«Бу илм – диндир. Уни кимдан олаётганингизга назар солинг!»

Демак, диний масалалар дуч келган одамдан олинавермас экан. Диний масала айтаётган киши бу илмларни ҳамма учун маъруф бўлган олим кишилардан олган бўлиши ҳамда улардан бунга ижозат – рухсат олган бўлиши лозим.

Ҳозирда бутун дунё олийгоҳларида талабаларнинг битирув кечасида дипломлар топширишни ҳам илк бор бизнинг ота-боболаримиз жорий қилишган. Юқорида айтиб ўтганимиздек, диний масалалар нозик ва хатарли бўлгани боис, буни яхши англаган салафларимиз бу илмни яхши ўзлаштирган шогирдларигагина уни тарқатишга ёзма ижоза – рухсат беришган. Бу илмни яхши ўзлаштира олмаган кишиларга бундай ижозалар берилмаган ва ўз-ўзидан улар бу соҳада мутахассис ҳисобланишмаган ва улардан бу борада савол сўралмаган.

Бу каби олимларда таҳсил олмаган ва табиийки, ижозалари бўлмаган кишиларнинг бугунги кунда тинмай фатволар беришларига нима ҳам дейиш мумкин? Фатво беришга лойиқ бўлиш учун қанча илмни ўзлаштириш лозимлиги ҳақида зеҳнимизда оз бўлса-да, маърифат чироғини ёқиш умидида қуйидаги ривоятни келтирамиз:

يَلْعَ أَبُ تَعْمَسَ، يَنْ أَيْ غَرَالِ بِي سَمَلِ نَبْ دَمَحَ تَعْمَسَ: طَفَاحِ لَ يَلْعَ أَبُ تَعْمَسَ
؟ يَوْتِ فَلَ لَ تَدَّحَ لَ نَمَ لَ جَرَلِ يَفَكْ يَ مَكْ: لَبْ نَحْ نَبْ دَمَحَ لَ تَلْقَ: لَوَقِي رِي رَضَلِ
ال: لَاقَ؟ فَلَ أَعْمَ ثَالِثَ: تَلْقَ. ال: لَاقَ؟ فَلَ أَعْمَ: تَلْقَ. ال: لَاقَ؟ فَلَ أَعْمَ
وَجَرَأَ: لَاقَ؟ فَلَ أَعْمَ سَمَخَ: تَلْقَ. ال: لَاقَ؟ فَلَ أَعْمَ عَبْرَأَ: تَلْقَ.

نَمْ نُكَيِّلُ جُرْلَانَا «: مَلَسَوْهُ لَعْلَلَا لِيَصِدَّ هَلَالُ الْوَسْرَلَاقِ : لَاقِ ، رَمْعُ نَبَانَعِ
يَزْجِي أَمَّو ، أَلْكَرِي خَلَامَاهَسَ رَكَذِي تَحْرَمُ عِلَّو حَجَّ لَوْ أَوْ كَزَلْ أَوْ مَوْصَلْ أَوْ أَلْصَلَّ لَوْ أَوْ
«هَلْ قَعْرَدَقْ بِلْ إِهْمَايْ قَلْ أَمْوِي».

Ибн Умар розияллоху анхудан ривоя қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоху алайҳи ва саллам шундай дедилар: **«Албатта, киши намоз, рўза, закот, ҳаж ва умра аҳлидан бўлади – ҳатто, яхшилик улушларининг барчасини зикр қилдилар – аммо қиёмат куни эса ақлининг миқдорига кўра мукофот олади».**

نامي إلبعش - (6 / 352)

نَوْلَمَّ عِي سَانَلَا «: مَلَسَوْهُ لَعْلَلَا لِيَصِدَّ هَلَالُ الْوَسْرَلَاقِ : لَاقِ ، رَمْعُ نَبَانَعِ وَيَوَاعُ مَنَعِ
مَهْلُوقُ عَرَدَقِ يَلَعُ مَرْوَجُ أَوْ نَوَطْعُيْ أَمَّو ، رِي خَلَابِ

Муовия ибн Қурра розияллоху анху айтади:

«Расулуллоҳ соллаллоху алайҳи ва саллам: **«Одамлар яхшилик қилаверадилар. Ажрларини эса ақллари миқдорига кўра оладилар»**, дедилар.

Юқоридаги ушбу ривоятлардан бироз бўлса-да, ақлнинг диндаги аҳамияти ҳақида маълумот олдик. Аммо унинг зарурати, нима учун кераклиги ҳақида қуйидаги ривоятларни эътиборингизга ҳавола қиламиз:

(طوق فثي داحا) - (1 / 981)

نَادِنَمْ سِي كَلَلَا : مَلَسَوْهُ لَعْلَلَا لِيَصِدَّ هَلَالُ الْوَسْرَلَاقِ : لَاقِ ، رَمْعُ نَبَانَعِ دَادَشْ نَعِ
لَلَلَا يَلَعُ يَنْ مَتَو ، أَوْ هُوَ سَفَنَ عَبْتَانَمْ زَجَّ لَوْ أَوْ تَوَمَّلَا دَعْبَ أَمَلْ لَمَّ عَو ، هَسْفَن
نَسَحْ ثِي دَحِ أَدَهْ

Шаддод ибн Авс розияллоху анху айтади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам шундай дедилар: **«Ўз нафсини динга юргизган ва ўлимдан кейини учун амал қилган киши ҳақиқий донодир. Нафсини ҳавосига эргаштирган ва Аллоҳга орзулар қилган киши эса ҳақиқий ожиздир».**

نامي إلبعش (6 / 369)

إذ لقا لأمنا، رسل أو رخي لفرغ يذل لقا لاسي ل: «ة ن ي ع ن ب ن ا ي ف س ل اق
ة ب ن ت ج ا ر ش ل ا ي ا ر ا ذ ا و ، ة ع ب ت ا ر ي خ ل ا ي ا ر

Суфён ибн Уяйна раҳматуллоҳи алайҳ айтади: «Яхшилик ва ёмонликнинг ўзинигина биладиган киши оқил эмас. Яхшиликни кўрса, унга эргашадиган ва ёмонликни кўрса, ундан четланадиган кишигина оқилдир».

نامي إلبعش (6 / 370)

ة ر ي ع ن ب ن د س خ ي و ، ة ب ن ذ ب ف ر ت ع ي ل ق ا ع ل ا ن ا ا و م ل ع ا « : ل و ق ي ، ن و ن ل ا ا ذ ت ع م س و
ة ر ي ع ن ع ي د ا ل ا ل م ت ح ي و ه ا د ا ف ك ي و ، ة ر ي ع ن ع ا م ي ف د ة ز ي و ، ة ي د ل ا م ب د و ج ي و

Зуннун Мисрий раҳматуллоҳи алайҳ айтади: «Билинглари, ҳақиқий оқил – ўз гуноҳини эътироф этган, бошқанинг гуноҳини ҳис қилган, ҳузуридаги борини бериб, сахийлик қиладиган, бошқанинг ҳузуридагидан зуҳд қиладиган, азият беришдан тийиладиган ва бошқаларнинг азиятини кўтарадиган кишидир».

Шунингдек, бу борада хотимаси мушк бўладиган салафларимизнинг қуйидаги сўзларини ҳам эътиборингизга ҳавола қиламиз:

لاق ثيح ، خيرات ل او ءدب ل ه بات ك ي ف ي س د ق م ل ر ه ا ط ن ب ر ه ط م ل ا ك ل ذ ل ق ن ا م ك
م ا ه ب ل ا ي ف و ، ة و ه ش ا ل ب ل ق ع ل ا ة ك ئ ا ل م ل ا ي ف ه ل ل ب ك ر : ل ا ق ة ن ا ب ع ك ن ع ا ن ي و ر و
ن م ر ي خ و ه ف ة ت و ه ش ه ل ق ع ب ل غ ن م ف ، ا م ه ي ل ك م د ا ن ب ا ي ف و ، ل ق ع ا ل ب ة و ه ش ل ا
م ا ه ب ل ا ن م ر ش و ه ف ، ة ل ق ع ة ت و ه ش ب ل غ ن م و ، ة ك ئ ا ل م ل .

Имом Тоҳир Мақдисий раҳматуллоҳи алайҳ «Ал-бадъу ват-тарийх» асарида шундай дейди:

«Каъб розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади: «Аллоҳ фаришталарни шаҳватсиз, ақл билан яратди. Ҳайвонларни ақлсиз, шаҳват билан яратди. Одамзотни эса шу иккиси билан яратди. Бас, кимнинг ақли шаҳватидан ғолиб келса, у малоикалардан яхшидир. Кимнинг шаҳвати ақлидан ғолиб келса, у ҳайвондан ҳам ёмондир».

Демак, диний масалаларда ақлнинг зарурати шаҳватларга берилиб, Аллоҳнинг ҳукмига қарши чиқиб қолишнинг ва бу билан Аллоҳнинг ҳузурида гуноҳкор бўлишнинг олдини олиш экан. Бу борада Аллоҳ субҳанаҳу ва таолонинг ушбу сўзларини доимо эслаб юришимиз лозим:

نَيِّمٌ لِّأَطْلَالٍ مُّوَقِّلٍ اِيْدِي الْعَلَّةِ لِّلْاِنَّ لِّلْاِنَّ مِ نِّيْدُوْرِيْ غِبُّهٗ اَوْهَعَبَّتْ اِنَّ مِّمُّ لِّضَاْ نَمَّو

«Аллоҳдан бўлган ҳидоятсиз, ўз ҳавойи нафсига эргашгандан кўра ҳам адашганроқ кимса борми?! Албатта, Аллоҳ золим қавмларни ҳидоят қилмас».

(Қасос сураси, 50-оят).

Зуфаржон Шосалимов